

J.R.R. Tolkien bij Boekerij:

De Hobbit

IN DE BAN VAN DE RING

De reisgenoten

De twee torens

De terugkeer van de koning

De aanhangsels

De Silmarillion

Sprookjes en vertellingen

Nagelaten vertellingen

Roverandom

Brieven van de Kerstman

Geschriften van Midden-aarde

De avonturen van Tom Bombadil

De Smid van Groot Wolding

Meneer Blijleven

De kinderen van Húrin

De legende van Sigurd en Gudrún

J.R.R. Tolkien

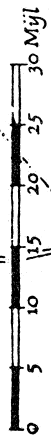
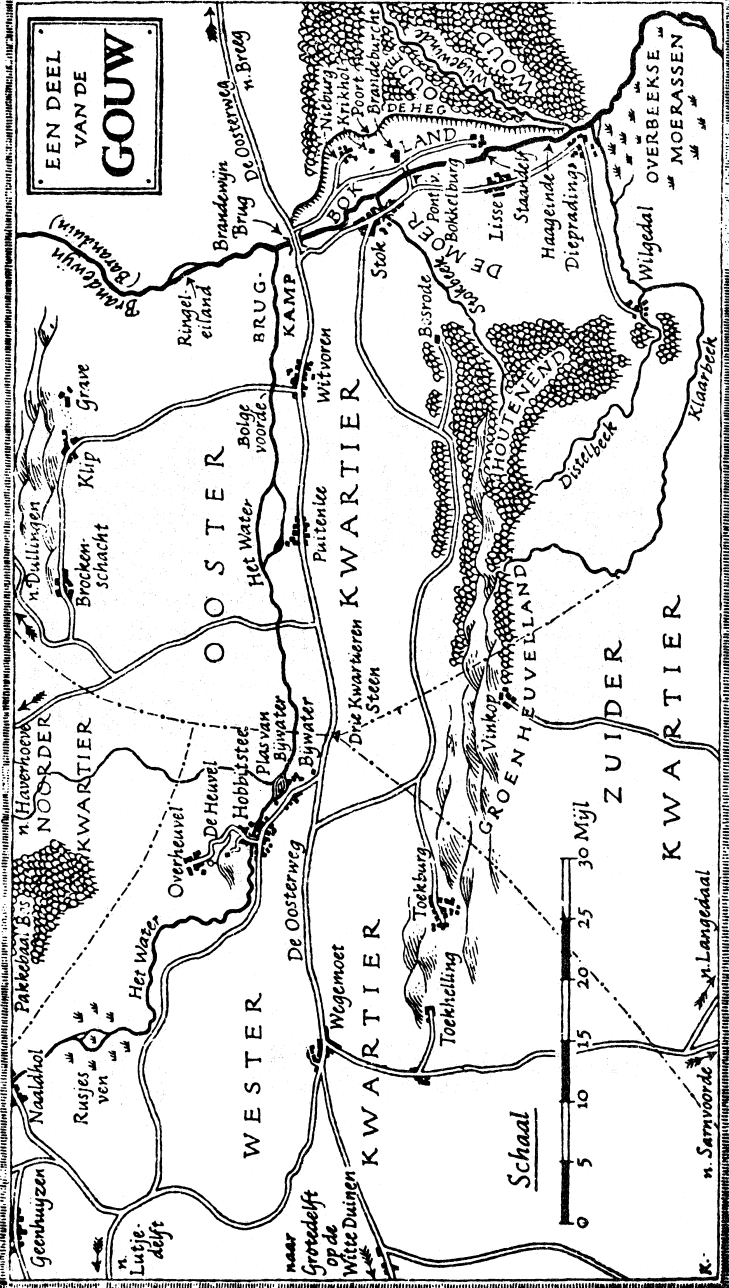
IN DE BAN VAN DE RING

De twee torens

vertaald door max schuchart

EEN DEEL
VAN DE
GOUW

Synopsis

Dit is het tweede deel van 'In de ban van de Ring'

In het eerste deel, *De reisgenoten*, werd verhaald hoe Gandalf de Grijze ontdekte dat de Ring die in het bezit was van Frodo de Hobbit feitelijk de Ene Ring was, de heerser over alle Ringen van Macht. Het beschreef de vlucht van Frodo en zijn metgezellen uit de vredige Gouw waar zij woonden, achtervolgd door de verschrikking van de Zwarte Ruiters van Mordor, totdat zij ten slotte met behulp van Aragorn, de Doler uit Eriador, na verschrikkelijke gevaren het Huis van Elrond in Rivendel bereikten.

Daar werd de grote Raadsvergadering van Elrond gehouden, waarin besloten werd te trachten de Ring te vernietigen en Frodo werd aangewezen als de Drager van de Ring. Vervolgens werden de Reisgenoten van de Ring gekozen, die hem moesten bijstaan op zijn queeste: om zo mogelijk de Vuurberg in Mordor, het land van de Vijand zelf, te bereiken; de enige plaats waar de Ring kon worden tenietgedaan. De leden van dit gezelschap waren Aragorn en Boromir, de zoon van de Heer van Gondor, die de mensen vertegenwoordigden; Legolas, de zoon van de Elfenkoning van het Demsterwold, namens de elfen; Gimli, de zoon van Glóin van de Eenzame Berg, voor de dwergen; Frodo met zijn dienaar Sam Gewissies, en zijn twee bloedverwanten Meriadoc en Peregrijn, voor de hobbits; en Gandalf de Grijze.

De Reisgenoten reisden in het geheim ver van Rivendal in het noorden tot zij, nadat hun poging om de hoge pas van de Caradhras in de winter over te steken was vrijdeld, door Gandalf door de verborgen poort werden geleid en in de uitgestrekte Mijnen van Moria kwamen, waar zij onder de bergen door trokken. Daar viel Gandalf in een donkere afgrond in een gevecht met een verschrikkelijke geest van de onderwereld. Maar Aragorn, die nu de geheime erfgenaam van de vroegere Koningen van het Westen bleek te zijn, leidde het Gezelschap verder van de Oosterpoort van Moria, door het Elfenland Lórien, en de Grote Rivier de Anduin af, tot zij aan de Waterval- len van Rauros kwamen. Zij hadden reeds bemerkt dat hun reis door spionnen werd gagedeslagen en dat het schepsel Gollemling, die eens de

Ring had bezeten en er nog altijd naar haakte, hun spoor volgde. Nu werden zij voor de noodzaak geplaatst om te besluiten of zij naar het oosten, naar Mordor, zouden afslaan, of met Boromir verder mee zouden gaan om Minas Tirith te hulp te komen, de hoofdstad van Gondor, in de ophanden zijnde oorlog; of zich moesten verspreiden. Toen het duidelijk werd dat de Drager van de Ring vastbesloten was zijn hopeloze reis naar het land van de Vijand te vervolgen, probeerde Boromir zich met geweld van de Ring meester te maken.

Het eerste deel besloot met de val van Boromir voor de aantrekkingskracht van de Ring; met de ontsnapping en verdwijning van Frodo en zijn dienaar Sam; en het uiteenvallen van de rest van de reisgenoten door een plotselinge aanval van orksoldaten, van wie sommigen in dienst waren van de Zwarte Vorst van Mordor en sommigen van de verrader Saruman van Isengard. De queeste van de Drager van de Ring scheen al door rampspoed te zijn achterhaald.

Dit tweede deel, *De twee torens*, verhaalt nu hoe het elk van de reisgenoten verder verging, na het uiteenvallen van het Gezelschap van de Ring, tot de komst van de grote Duisternis en het uitbreken van de Oorlog om de Ring, waarvan in het derde en laatste deel zal worden verhaald.

Derde boek

I. Het heengaan van Boromir

Aragorn repte zich de heuvel op. Nu en dan boog hij zich naar de grond. Hobbits lopen licht en hun voetafdrukken zijn zelfs voor een Doler moeilijk te onderscheiden, maar niet ver van de top kruiste een bron het pad, en in de natte aarde zag hij wat hij zocht. 'Er is geen twijfel aan,' zei hij bij zichzelf. 'Frodo is naar de top van de heuvel gelopen. Ik vraag me af wat hij daar heeft gezien. Maar hij is dezelfde weg teruggegaan en de heuvel weer afgedaald.'

Aragorn aarzelde. Hij wilde zelf naar de hoge zetel gaan, in de hoop dat hij daar iets zou zien dat hem in zijn verwarring enig houvast zou geven, maar de tijd drong. Plotseling sprong hij naar voren en rende naar de top, over de grote platte stenen, en toen de treden op. In de hoge zetel zittend keek hij om zich heen. Maar de zon scheen verduisterd, en de wereld vaag en ver weg. Hij draaide zich van het noorden af en weer terug naar het noorden, maar zag niets anders dan de verre heuvels, behalve dat hij heel in de verte weer een grote vogel als een adelaar hoog in de lucht kon zien, die langzaam in wijde kringen naar de aarde neerdaalde.

Terwijl hij keek, vingen zijn scherpe oren geluiden in het bosland beneden op, aan de westzijde van de Rivier. Hij verstijfde. Er klonken kreten en ertussendoor kon hij, tot zijn ontzetting, de rauwe stemmen van orks horen. Toen, plotseling, schetterde met diep keelgeluid een grote hoorn, en de galm ervan sloeg tegen de heuvels en weerkaatste in de laagten en steeg als een machtige kreet boven het gebulder van de watervallen uit.

'De hoorn van Boromir!' riep hij. 'Hij verkeert in nood!' Hij snelde de treden af en verdween met grote sprongen over het pad. 'Helaas! Rampspoed achtervolgt me vandaag, en alles wat ik doe gaat mis. Waar is Sam?'

Terwijl hij rende werden de kreten luider, maar de hoorn klonk nu zachter en wanhopig. Fel en schrill steeg het gegil van de orks op, en plotseling hield het hoorngeschal op. Aragorn rende de laatste helling af, maar voordat hij de voet van de heuvel kon bereiken, waren de geluiden weggestorven; en toen hij linksaf sloeg en op hen afstormde, trokken ze zich terug tot hij hen ten slotte niet meer kon

horen. Hij trok zijn blinkende zwaard en onder het geroep van *Elendil! Elendil!* rende hij tussen de bomen door.

Ongeveer een mijl van Parth Galen, op een kleine open plek in het bos niet ver van het meer, trof hij Boromir aan. Hij zat met zijn rug tegen een grote boom aan, alsof hij rustte. Maar Aragorn zag dat hij door vele zwartgevederde pijlen was doorboord; hij had zijn zwaard nog in de hand, maar het was bij het gevest afgebroken; zijn hoorn lag in twee stukken aan zijn zijde. Vele orks lagen dood op en over elkaar om hem heen en aan zijn voeten.

Aragorn knielde naast hem neer. Boromir opende de ogen en probeerde te spreken. Ten slotte kwamen er trage woorden. 'Ik heb geprobeerd de Ring van Frodo af te nemen,' zei hij. 'Het spijt me. Ik heb ervoor geboet.' Zijn blik dwaalde naar zijn gevallen vijanden; er lagen er minstens twintig. 'Ze zijn weg, de halflingen – de orks hebben hen meegenomen. Ik denk niet dat ze dood zijn. Orks hebben hen gebonden.' Hij zweeg en zijn ogen vielen moe dicht. Na een ogenblik sprak hij weer.

'Vaarwel, Aragorn! Ga naar Minas Tirith en red mijn volk! Ik heb gefaald.'

'Nee!' zei Aragorn, terwijl hij zijn hand nam en hem op het voorhoofd kuste. 'Je hebt overwonnen. Weinigen hebben een dergelijke overwinning behaald. Vrede zij met je! Minas Tirith zal niet vallen!' Boromir glimlachte.

'Welke kant zijn ze uitgegaan? Was Frodo erbij?' vroeg Aragorn. Maar Boromir sprak niet meer.

'Helaas!' zei Aragorn. 'Aldus sterft de erfgenaam van Denethor, Heer van de Toren van Waakzaamheid! Dit is een bitter einde. Nu is het Gezelschap helemaal uiteengevallen. Ik ben degene die heeft gefaald. Zinloos was Gandalfs vertrouwen in mij. Wat moet ik nu doen? Boromir heeft mij opgedragen naar Minas Tirith te gaan, en mijn hart verlangt ernaar; maar waar zijn de Ring en de Drager? Hoe zal ik hen vinden en de Queeste voor rampspoed behoeden?'

Hij knielde enige tijd, door tranen voorovergebogen, nog steeds Boromirs hand vasthoudend. Zo troffen Legolas en Gimli hem aan. Zij kwamen van de westelijke hellingen van de heuvel, geluidloos tussen de bomen door sluipend, alsof ze op jacht waren. Gimli had zijn bijl in de hand en Legolas zijn lange mes: al zijn pijlen waren verbruikt. Toen ze bij de open plek kwamen, hielden ze verbaasd halt en bleven toen even met het hoofd van verdriet gebogen staan, want het leek hun duidelijk wat er was gebeurd.

'Helaas!' zei Legolas, terwijl hij naast Aragorn kwam staan. 'Wij

hebben in de bossen vele orks opgejaagd en gedood, maar we zouden hier van meer nut zijn geweest. Wij zijn gekomen toen we de hoorn hoorden – maar te laat, blijkt het. Ik vrees dat je dodelijk gewond bent.’

‘Boromir is dood,’ zei Aragorn. ‘Ik ben ongedeerd, want ik was niet bij hem. Hij viel terwijl hij de hobbits verdedigde, toen ik weg was op de heuvel.’

‘De hobbits!’ riep Gimli uit. ‘Waar zijn ze dan? Waar is Frodo?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Aragorn droef. ‘Voor hij stierf vertelde Boromir mij dat de orks hen hadden vastgebonden; hij dacht niet dat ze dood waren. Ik heb hem achter Merijn en Pepijn aan gestuurd, maar ik heb hem niet gevraagd of Frodo of Sam bij hem waren; pas toen het te laat was. Alles wat ik vandaag heb gedaan is mislukt. Wat moeten we nu doen?’

‘Eerst moeten wij de gevallene verzorgen,’ zei Legolas. ‘We kunnen hem niet als aas tussen deze smerige orks laten liggen.’

‘Maar we moeten vlug zijn,’ zei Gimli. ‘Hij zou niet willen dat we talmde. We moeten de orks volgen, als er hoop is dat nog iemand van het Gezelschap zich levend in hun handen bevindt.’

‘Maar we weten niet of de Drager van de Ring bij hen is of niet,’ zei Aragorn. ‘Moeten wij hem in de steek laten? Moeten wij hem niet eerst zoeken? Een kwade keuze ligt nu voor ons!’

‘Laten we dan eerst doen wat we moeten doen,’ zei Legolas. ‘We hebben de tijd en ook de werktuigen niet om onze kameraad een passende begrafenis te geven, of om een grafheuvel over hem op te werpen. Wij zouden stenen kunnen opstapelen.’

‘Het werk zou hard en lang zijn: de dichtstbijzijnde stenen die we zouden kunnen gebruiken liggen bij de waterkant,’ zei Gimli.

‘Laten we hem dan met zijn wapens, en de wapens van zijn verslagen vijanden in een boot leggen,’ zei Aragorn. ‘We zullen hem naar de Watervallen van de Rauros zenden en hem aan de Anduin toevertrouwen. De Rivier van Gondor zal er in elk geval voor zorgen dat geen boosaardig schepsel zijn gebeente onteert.’

Snel onderzochten zij de lichamen van de orks en legden hun zwaarden en gekleefde helmen en schilden op een hoop. ‘Kijk eens!’ riep Aragorn uit. ‘Hier zijn bewijzen!’ Uit de stapel meedogenloze wapenen haalde hij twee messen tevoorschijn, met bladvormige bladen, waar in goud en rood figuren op stonden, en toen hij verder zocht vond hij ook de scheden, zwart, met kleine rode juwelen bezet. ‘Dit zijn geen orkwapens!’ zei hij. ‘Deze hadden de hobbits bij zich. Ongetwijfeld hebben de orks hen geplunderd, maar zijn ze

bang geweest om de messen te houden, wetende wat ze zijn: het werk van Westernisse, omwikkeld met formules tegen de Vloek van Mordor. Welnu, als ze nog in leven zijn, hebben onze vrienden geen wapens. Ik zal deze dingen meenemen, hoewel er weinig hoop is ze terug te kunnen geven.'

'En ik,' zei Legolas, 'zal alle pijlen nemen die ik kan vinden, want mijn koker is leeg.' Hij zocht in de stapel en op de grond eromheen en vond er heel wat die onbeschadigd waren en die een langere schacht hadden dan de pijlen die de orks gewoonlijk gebruikten. Hij bekeek ze aandachtig.

Aragorn keek naar de gevallen en hij zei: 'Hier liggen er velen die niet in Mordor thuishoren. Sommigen komen uit het Noorden, uit de Nevelbergen, als ik iets van orks en hun soort af weet. Maar er zijn ook anderen die mij vreemd zijn. Hun uitrusting is helemaal niet die van orks!'

Er waren vier aardmansoldaten van grotere gestalte, donker met scheefstaande ogen, dikke benen en grote handen. Ze waren gewapend met korte, brede zwaarden, niet met de kromme sabels die orks gewoonlijk hebben, en ze hadden bogen van taxushout, van dezelfde lengte en vorm als de bogen van mensen. Op hun schilden stond een vreemde afbeelding: een kleine witte hand in het midden van een zwart schild; voor op hun ijzeren helmen stond een S-rune, gesmeed van een soort wit metaal.

'Ik heb deze tekens nooit eerder gezien,' zei Aragorn. 'Wat betekenen ze?'

'S staat voor Sauron,' zei Gimli, 'dat is gemakkelijk te zien.'

'Nee,' zei Legolas. 'Sauron gebruikt geen elfruken.'

'En ook gebruikt hij zijn eigen naam niet, en staat ook niet toe dat die wordt gespeld of uitgesproken,' zei Aragorn. 'En hij gebruikt geen wit. De orks die in dienst zijn van Barad-dûr, gebruiken het teken van het Rode Oog.' Hij bleef een ogenblik in gedachten staan. 'S staat vermoedelijk voor Saruman,' zei hij ten slotte. 'Er is iets niet pluis in Isengard, en het Westen is niet langer veilig. Het is zoals Gandalf vreesde: op de een of andere manier is de verrader Saruman iets over onze reis te weten gekomen. Het is ook waarschijnlijk dat hij van Gandalfs val weet. Misschien zijn achtervolgers uit Moria aan de waakzaamheid van Lórien ontsnapt, of misschien hebben zij dat land gemeden en zijn via andere wegen naar Isengard gegaan. Orks reizen snel. Maar Saruman heeft vele manieren om aan nieuws te komen. Herinner je je de vogels nog?'

'Welnu, we hebben geen tijd om over raadsels na te denken,' zei Gimli. 'Laat ons Boromir hiervandaan dragen.'

‘Maar daarna moeten we de raadsels oplossen, als we onze koers op de juiste manier willen bepalen,’ zei Aragorn.
‘Misschien is er geen juiste manier,’ zei Gimli.

Met zijn bijl hakte de dwerg enkele takken. Deze bonden ze met boogpezen aan elkaar en spreidden hun mantels over het geraamte uit. Op deze geïmproviseerde baar droegen zij het lichaam van hun metgezel naar de oever, tezamen met de trofeeën van zijn laatste slag die ze uitkozen om hem te vergezellen. Het was maar een klein eindje, maar toch vonden ze het geen gemakkelijke taak, want Boromir was niet alleen een grote, maar ook een sterke man geweest. Bij de waterkant bleef Aragorn naar de baar staan kijken, terwijl Legolas en Gimli zich te voet naar Parth Galen terugspoedden. Het was een mijl of meer nog en het duurde enige tijd voor ze terugkwamen, twee boten vlug langs de oever peddelend.

‘Wij hebben een vreemd verhaal te vertellen!’ zei Legolas. ‘Er zijn maar twee boten op de oever. Van de andere was geen spoor te bekenen.’

‘Zijn daar orks geweest?’ vroeg Aragorn.

‘Wij zagen niets dat daarop wijst,’ antwoordde Gimli. ‘En orks zouden alle boten meegenomen of vernietigd hebben, en ook de bagage.’

‘Ik zal de grond bekijken wanneer we daar komen,’ zei Aragorn.

Nu legden ze Boromir midden in de boot die hem zou wegvoeren. De grijze kap en elfenmantel vouwden ze op en legden die onder zijn hoofd. Ze kamden zijn lange donkere haar en schikten het over zijn schouders. De gouden gordel van Lórien glansde om zijn middel. Zijn helm zetten ze naast hem neer, en over zijn schoot legden zij de in tweeën gekliefde hoorn, het gevest en stukken van zijn zwaard; aan zijn voeten legden ze de zwaarden van zijn vijanden. Nadat ze de voorstevan aan de achterstevan van de andere boot hadden vastgemaakt, trokken zij hem het water in. Ze roeiden terneergeslagen langs de oever, en nadat ze de snelstromende geul in waren gevaren, kwamen ze voorbij het groene grasveld van Parth Galen. De steile hellingen van de Tol Brandir gloeiden: de middag was nu half om. Toen ze zuidwaarts gingen, steeg de damp van de Rauros op en schitterde voor hen: een nevel van goud. Het ruisen en donderend geweld van de waterval deden de windstille lucht trillen.

Bedroefd gooiden zij de begrafenisboot los: daar lag Boromir, rustig, vredig, over de boezem van het stromende water glijdend. De stroom voerde hem mee terwijl zij hun eigen boot met hun peddels